

دلמא אתון לאמושבי בתורייהו. ואל יפסיע פסועה גסה, דאמיר מיר פטיעה גסה נוטלה אחד מוחמש מאות ממואר עיניו של אדם. ומאי תקניתה, להדר ליה

עין איה

שהתקשו אל התחזוקות הבבמיות מצד עצמן אין זה מטרה אנושית, ולהגיע למדרגה הגבוהה שתתישב נפשו בעקב האמצאים מצד שהוא צועד אל הначלית, זאת אינה ביכולתו. ע"כ העדר המנוחה בעקב האמצאים, שמה בא מעמד נפשי המביא ג"כ לידי פסעה גסה, איןנו גנאי לו כפי מרת השכלתו. אמנים הדעה הברורה שהשגת אמתת התרבות היא מנوعה מהק adam וציוויל, ע"כ זאת היא שלומות, חבה אקוודש של העובדת המכיאתו להשתלים יותר. ע"כ כל עבודה, תהיי קרוונה או רוחקה, היא חביבה לו בנעימה קדושה. אמנים הטובר כי רק לתוכלת המשוערת לו בבואה ישיג מנוחתו, הוא טועה בנסיבות התרבות שהוא חושב שהוא הדבר שמצויר הוא בדמיונו מצד היינו רחיק ממנו, ולא בין שבבואו אליה יושקף לו עוד חוג גדול של תכליות יותר נשגבת, עד שייחכם להשליל כי אמתת התרבות הרואיה שימצא ממנה עונג ומנוחה היא העבודה וההשתלמות. ובאשר מספר התהמש מאות מצויר אל מרחק הרים, משמים לאין ת"ק שנה³, והוא מושאל מספר אלף שהוא צייד מהגדולים מהמספרים והוא משותף ג"כ בלשון ל"מוד "אלפְּךָ חכמה"⁴, ומורה כי ההגעה אל המבוקש תהיי עבודה עצמה היא המחזאה השניה. ע"כ בין הארץ לירקע ת"ק ועובדיו של רקייע ת"ק. הזמן שנה, נערך אל הצד הגדל הרואי להיות התבוננות גדולה של איזה עניין בעין מיוחד לוקח לו זמן, והוא מושאל ג"כ עם לשון שונה, המורה למועד. ע"כ הצד האחרון של הת"ק הוא המביא לשיפור התרבות. ובאשר התרבות עצמה יזכיר רק אותו שהבין ערך השינוי של עצם העיסק בהשתלמות שהוא מבין ג"כ עכ"פ ערך תוכנות התרבות, ע"כ הפסעה גסה נוטלה אחד מות"ק ממואר עיניו של אדם, שמחסתות אותו מוחשתכלות עצמו, ע"כ הוא מוצא תמיד מנוחה בכל פעולותיו, וזה נאמרו² "בכל דרכיך דעהו", ומה בא מעמד תנועת הנוף ג"כ במנוחה, שאינו מפסיק פסעה גסה. ע"כ הפסעה הגסה היא גנאי לת"ח, אם שאינה יכולה להיות גנאי לע"ה, שבאמת לפי השקיעה הbhemit שאפשר למצאו בחק ע"ה, היא הגנה נאותה מה שעכ"פ מרגיש הוא בפנימיות נפשו

אבל במסיבת ע"ה יוכל להיות נגם בהמשכחו אחרים באמת. גסה נוטלה אחד מוחמש מאות ממואר עיניו של גט. ואל יפסיע פסעה גסה, דאמיר מיר, פסעה גסה נוטלה אחד מוחמש מנת מושב עיניו של גט. ומאי תקניתה, להדר לי' בקידושא דברי שמי. פעולות הנוף ותנועותיו מורות על תاري הנפש וכוחותיה, וכן הן מטכויות פועלתן על הנפש. והנה משותנות דעתות בני"א עד העמל באמצאים המגייסים אל כל הכללית. האדם הבלתי שלם בשכלו ומוסתו ולא קנה דעת את ד' על מודה נכונה בנפשו, יהיו רב המרתק בין הצללית לאיזו הכללית להאמצים, עד שם ישא נפשו לאיזו הכללית מהי כל מערכת האמצאים עליו למשא כבד, ותקצר נפשו¹ מסבלם, וימהר בהם בחפותן נמרץ ונפשו לא תדע שלו. כמו [למשל] אם הומה הוא אל קיבוץ ההון, הנה ישיט תכליתו בקיובין איזה סכום שמתאווה, יאהה להתרור בכל זו להגיע אל תכליתו, והעסיק באמצאים יהי לו לדבר שבא לו שלא ברצונו. מנצח נפשי כזה בא גם בהנעות הנוף פסעה גסה, שנפשו המורגלת לבלי תמצא חפן בעקב האמצאים, מוגלאת היא ג"כ לציד כל מטרה בסגנון כזה בערכם של האמצאים, ע"כ יגע את עצמו להפסעה(ה) פסעה גסה כדי להסיר מעליו עסוק האמצאים. אמנים האיש השלם, שיודע אמתת מציאותו באשר הוא אדם מצטרך אל המן פעולות, יכול בכוון תכלית נשגבת, והוא העסיק בהbabah את עצמו אל שלימות נפשית וכל מין שלימות. כי העסק והעבודה שהוא פועל על מהלך הלימוד ראי שיחי' חביב ורצוי אל האדם מצד עצמו, ע"כ הוא מוצא תמיד מנוחה בכל פעולותיו, וזה נאמרו² "בכל דרכיך דעהו", ומה בא מעמד תנועת הנוף ג"כ במנוחה, שאינו מפסיק פסעה גסה. ע"כ הפסעה הגסה היא גנאי לת"ח, אם שאינה יכולה להיות גנאי לע"ה, שבאמת לפי השקיעה הbhemit שאפשר למצאו בחק ע"ה, היא הגנה נאותה מה שעכ"פ מרגיש הוא בפנימיות נפשו נט. ז. עכ"פ במדבר בא, ד ועוד. ג. משל ג. ג. ברכות ס פ"ב מ"ב, עמי קפחירה. ז. ירושמי, ברכות פ"א, ה"א.

תיקון

א. מי שמציר בדעתו, שהוא מתקן את הצלמות בעבורתו, ואינו יודע את ערכו נפשו ואת סדר הרוחניות הנפשית בכללו, הוא מלָא זהה ודמיונות נוחבים. אבל מי שיודע, שבכל תקון מוגרי, וכל מידה טובה. כל למוד הגון וכל מעשה טוב. גם הקטן שבקטנים, ואפלו שיחה נאה. הוא מרומם את הרוחניות שבנפשו, והרוחניות הלא היא יסוד כל מציאותה, ונמצא שע"י הרמת הרוחניות שבנפשו מתרוממת כלות נפשו בהיותה, וההורה הפרטיה מתיחסת ביחס קשור אמיתי ממד אל ההוויה. הכלויות, ומילא בתחרומות חלק אחד של ההוויה. מועלית היא ההוויה כולה. וכזה מתקנים באמצעות עד אין חקר בכל דבר טוב. כשהולך האור בדרך הרעיון הזה דעתו מתרחבה ודמיונו הולכים ומתקרבים אל האמת.

ב. מה שהאדם יכול לתקן טוב הוא שיחשוב בזה ואל יתרישל מותיקונו, ומה שאין בידו לתקן אל יתעסק בו חזרה. וקיים דאגה לבב איש יסיחנה מודעתו, ויעסוק בתיקון נפשו ובתיקונו של תלמיד. בבחירות שכילת רומה. עד כמה שידו מגעת, ויתקדים בו גול אל ד' מעשין ריכומו מחשבותיך). (אייר גיגון, זאלה, ט').

הנתקן צור עטורי נגה הנקה חזה נער, עכבר

א) משליך כה, יומא עה.

ב) משלוי טז ג.